

да се редятъ по брѣга на Дунава при Браила, въ Олте-ница срещу Тутраканъ, въ Гюргево срещу Русе, въ Зимничъ срещу Свищовъ, въ Турно Магурели срещу Нико-полъ и въ Калафатъ срещу Видинъ.

Пжтуването на рускитѣ войски ставаше твърде бавно. Желѣзниците, гдето ги имаше, вървѣха нередовно, вагонитѣ бѣха малко и желѣзничаритѣ неопитни. Затова главната войска трѣбваше да се движи пешкомъ.

Турцитѣ, щомъ видѣха, че Русия праща войскитѣ си къмъ Дунава, и тѣ почнаха да се готвятъ и да събиратъ войски. Султанътъ заповѣда да дойдатъ арабски войски огъ Месопотамия и Сирия, курди отъ Курдистанъ, караманлии отъ срѣдна Мала Азия и всѣкакви лазови, зебеци и какви не анадолци съ страшни оржия, чудновато облѣкло и безброй топове.

Така двамата голѣми противници се насочиха съ саби, пушки и топове единъ срещу други. Срещата трѣбваше да стане около голѣмата славянска рѣка Дунавъ—по брѣга ѝ отъ Видинъ до Черно море. Тѣзи две голѣми държави, едната християнска, другата мохамеданска, бѣха се срещали въ бранъ (война) 12 пжти. Сега идѣше да се срещнатъ 13-ти пжтъ.

Засилване на българскитѣ доброволци

Тритѣ доброволски български дружини, около 3000 човѣка, останаха още малко въ Кишиневъ да се обучатъ въ военното изкуство още по-добре и да се допълнятъ съ други желаещи българи. Чудно нѣщо! Отъ разнитѣ градове изъ Румѣния, Молдова и Бесарабия имаше прѣснати млади българи, които очакваха съ голѣмо нетърпение руската войска и искаха да се запишатъ доброволци. Рускитѣ офицери не ги приемаха, а ги пращаха да идатъ и се запишатъ опѣлченци въ българскитѣ дружини. Така започнаха отвсѣкжде да пристигатъ нови доброволци, които се записваха, обличаха се и се въоръжаваха за обучение. Много младежи: учители, ес-